wõtsin ja muiso ondsin. Häddaste sai kunninga proua üttelda: „Jummal õnnistago teid!“ kui kunningas jälle ütles:

Rüggemendi õppetaja! tulle nüüd kohhe ja laulata neid pari. Pärrast lähme sõma. Ma tahhan tänna nende asja üsna selgeks tehha.

Rüggemendi õppetaja pallus wasto ja ütles et noor paar peab enne mahhakulutud sama.

Polle wigga „wastas kunningas“ ma ollen neid isse siin teie keikide ees mahhakulutanud. Pärrast woid neid omma seädusse järrele ni paljo mahhakulutada kui südda kutsub. Laulata agga neid rutto pari, mo köht tühhi, et same sõma.“

Rüggemendi õppetaja seisis weel wasto, agga se ei aitnud ühti. Laulataminne woeti warsi ette ja kui ollime laulatud, läksime sõma. Nüüd teate armad wannemad, miks pärrast ma teid polle sanud pulma kutsuda.

Ma ei tea mitte, ütles wanna issa, ons se üks unnenäggo woi mis ta on! se on weel immelikkum kui ennemuistse klasist mäe luggu! soldat — piiskop! Agga mis konstoriumi kohhus ütles?

Need piddasid mind terwe näddal kinni. Agga pärrast, kui kunningas tunnistust andis, et ta mind isse läbbi katsund ja kõlblikko leidnud ollewad sedda nimme kanda, siis sain ma selle ammeti peäle kinnitud.

Sellega ollid nore piiskoppi juttud rägidut. Mis peale sedda sündinud, olgo iggaühhe enneste arwata. Ni paljo nimmetame weel, et noor piiskop omma nimmele suggugi häbbi ei olle teinud ja kallist abbiellu ellas.

Meil keikidel on üks Issa.

Üks armas mees, kes sedda luggu kirja pannud, rägib nenda:

Monne aasta eest ellasin ma ühhes sures linnas ühhes kõrwalisses ulitsas. (Mo am-